02/01/2024

Λιτανεία της Εικόνας και του Ιερού Λειψάνου του Αγίου Βασιλείου στη Μεγάλη Παναγία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Τον Βασίλειο τον Μέγα καθώς και την είσοδο στο Νέο Έτος 2024 εόρτασε χθες και η Ιερά Μητρόπολη Ιερισσού με επικεφαλής τον Μητροπολίτη Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητο στον ομώνυμο Ιερό Ναό του Αγίου στη Μεγάλη Παναγία.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας εψάλη **Δοξολογία** επί τη Πρώτη του Νέου Έτους, ευλογήθηκε και κόπηκε η Αγιοβασιλόπιτα από τον Σεβασμιώτατο και όλους τους Άρχοντες του Τόπου και επακολούθησε μεγάλη **Λιτανεία της Θαυματουργού Εικόνος και του Ιερού Λειψάνου του Αγίου ανά τις οδούς της Μ. Παναγίας,** επ΄ ευλογία του λαού της και του Τόπου, που είναι οι τετιμημένοι απόγονοι της Αρχαίας Ρεβενίκιας.

Κατά τη Θεία Λειτουργία, ο Σεβασμιώτατος συμπαραστάθηκε από τον Προϊστάμενο του Ναού, Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Χριστόδουλο Στυλιανό, πνευματικό τέκνο του Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως π. Ιγνατίου Ριγανά και από τον δραστήριο συνεφημέριό του Αιδ. Οικ. π. Πέτρο Ασβεστόπουλο. Της Θείας Λειτουργίας συμμετείχε και ο Εφημέριος του Ιερού Προσκυνήματος Μεγάλης Παναγίας Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Νικόλαος Τσολούφης και οι Δάκονοι της Μητροπόλεως π. Νικόλαος Τσεπίσης και π. Αλέξανδρος Αλιφέρης.

Μέσα σε ένα ανθοστόλιστο με έλατο και βαρύτιμα άνθη Ιερό Ναό προσήλθε όλος ο λαός της Μεγάλης Παναγίας για να τιμήσει τον Προστάτη του, με επικεφαλής τον Βουλευτή κ. Απόστολο Πάνα, τον Αντιδήμαρχο κ. Κωνσταντίνο Πασχάλη, τον Πρόεδρο Μ. Παναγίας κ. Δημήτριο Λεμονή, τη Δημοτική Σύμβουλο κα Μαρία Σαραντούδα και τις Τοπικές Συμβούλους κες Κική Παπαοικονόμου και Ελένη Δεμίρη κ.ά.

Τον λόγο κήρυξε ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης κ. Θεόκλητος,** ο οποίος με την ευκαιρία της Πρωτοχρονιάς και την Εορτή του Αγίου Βασιλείου Αρχιεπισκόπου Καισαρείας της Καππαδοκίας, αναφέρθηκε στην έννοια και την αξία του χρόνου και στον τρόπο με τον οποίο τον προσεγγίζει η Ορθόδοξη Θεολογία και η Αγιοπνευματική Παράδοση.

Αρχικώς διευκρίνισε ότι, σύμφωνα με τον Άγιο Ιουστίνο τον Πόποβιτς, ο χρόνος έχει έναν δίδυμο αδελφό που ονομάζεται χώρος! Μέσα στον χώρο και στον χρόνο λοιπόν, υφαίνεται το υφαντό της ζωής του κάθε ανθρώπου, με υφάδια τις μέρες και στημόνια τους μήνες και τα χρόνια. **Για την Ορθοδοξία ο χρόνος και ο χώρος είναι ευκαιρίες πλουτισμένες με ευλογία και δοσμένες από τον Θεό στον άνθρωπο** τον πιστό, για να επιτύχει μέσα σε αυτά τα μεγέθη της σωτηρίας

του.

Εμφαντικά ο ομιλητής τόνισε ότι η Τριαδική Θεότης δεν είναι ο διαχειριστής του χώρου και του χρόνου για τον άνθρωπο και το σύμπαν, αλλά ο Θεός Πατέρας είναι ο Δημιουργός του χώρου, του χρόνου και του Σύμπαντος, όντας όμως ο Ίδιος άχωρος και άχρονος. Στην Ορθόδοξη Θεολογία ο Θεός διαφεντεύει στον χώρο και στον χρόνο και στον Θεό υποτάσσονται τα πάντα. Δεν υποτάσσεται ο Θεός στους ανθρώπους και στον χωροχρόνο, αλλά Εκείνος καθορίζει και θέτει όρια σε χώρο και χρόνο. Αυτό άλλωστε διδάσκεται στην Παλαιά Διαθήκη και μάλιστα στον πρώτο στίχο του πρώτου της Βιβλίου, δηλαδή της Γενέσεως: «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν», δηλαδή, «Κατ' αρχάς ο απειροτέλειος Θεός εδημιούργησε εκ του μηδενός το σύμπαν, τον ουρανό και την γη» (Γεν. α΄ 1)! Αυτό σημαίνει ότι ο χώρος και ο χρόνος έχουν αρχή και Δημιουργός τους είναι ο Τριαδικός Θεός. Αλλά ό,τι έχει αρχή έχει και τέλος. Την αλήθεια αυτή την ομολογεί η Εκκλησία μας εναργέστατα στην Καινή Διαθήκη και μάλιστα στο τελευταίο της Βιβλίο εκείνο της Αποκαλύψεως του Ιωάννου, χαρακτηριστικά παρακαλώντας τον Κύριο με το στόμα του Μαθητού της Αγάπης: «Ἔρχου Κύριε», δηλαδή, «Έλα Κύριέ μας», για να απαντήσει ο Αμνός του Θεού: «Ναί ἔρχομαι ταχύ», δηλαδή, «Ναι έρχομαι γρήγορα» (Αποκ. κβ΄ 20)!

Για την Εκκλησία λοιπόν, **ο χρόνος και ο χώρος είναι δώρα και ευκαιρίες που δίδονται στον πιστό για να χτίσει τη σχέση του με τον συνάνθρωπο και κυρίως με τον Δημιουργό Θεό του.** Η σωτηρία που πραγματοποιήθηκε με το

Πρόσωπο του Χριστού μας, δηλαδή, με την κατά Χριστόν Οικονομία, πραγματώνεται εκούσια και ελεύθερα από τον άνθρωπο μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο, εν όσω ο άνθρωπος ζει εδώ στη γη. **Εδώ χτίζεται ο Παράδεισος,** συνέχισε ο ομιλητής, **εδώ και η Κόλαση**. Εδώ εγείρεται η σωτηρία, εδώ ανοίγεται και ο τάφος της Κολάσεως. Τούτο άλλωστε στην Προς Ρωμαίους του Επιστολή χαρακτηριστικώτατα το ομολογεί ο Μέγας των Εθνών Απόστολος Παύλος διδάσκοντας: «Νῦν γάρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.», δηλαδή, «Γιατί τώρα είναι πλησιέστερα προς εμάς η ημέρα της οριστικής σωτηρίας μας, παρά τότε που επιστεύσαμε. Η παρούσα ζωή, που μοιάζει πολύ με σκοτεινή νύχτα, επροχώρησε πολύ, η δε ημέρα της μελλούσης ζωής επλησίασε. Ας αποθέσουμε λοιπόν τα έργα της αμαρτίας, τα οποία λαμβάνουν χώρα στο σκοτάδι, και ας ενδυθούμε ως όπλα τα φωτεινά έργα της αρετής» (Ρωμ. ιγ΄ 11-12)!

Και κατέληξε ο Σεβασμιώτατος:

«Στην Αρχαία Ελλάδα μαθαίνουμε από τους Μύθους και τα έργα και τις ημέρες των θεών και των θεαινών πως ο θεός Κρόνος – βλέπε Χρόνος – κατεσπαράσσε τα παιδιά του. Ο Χρόνος λοιπόν κατά την πίστη της Αρχαίας Ελλάδας ήταν φοβερός και τρομερός για τον άνθρωπο και κυρίως ο Χρόνος απέβαινε για τον άνθρωπο ο φοβερότερος εχθρός και ο τάφος του. Για την Ορθοδοξία τα πράγματα δεν έχουν έτσι. Αντίθετα, η μέλλουσα ζωή είναι ο αντίλαλος της παρούσης. Ό,τι χτίσεις με τα χέρια σου, με τα πόδια σου, με τη γλώσσα σου, με το νου και με την καρδιά σου εδώ στον χώρο που γεννήθηκες και ζεις και κινείσαι και στον χρόνο που σου

δώρησε ο Θεός, αυτό και καθορίζει απόλυτα την επέκεινα ζωή. Βρήκες τον αδελφό σου; Βρήκες τον Θεό σου! Άνοιξες την αγκαλιά σου για τον αδελφό σου; Βρήκες την αγκάλη του Θεού! Έχτισες τον Παράδεισο εδώ; Κέρδισες τον Παράδεισο εκεί! Έχτισες την Κόλαση μέσα σου εδώ; Απάντησες και συνάντησες την κόλαση εκεί! Να γιατί οι Πατέρες της Εκκλησίας μας λένε ότι ο χώρος και ο χρόνος είναι δώρα Θεού και ευκαιρίες και υλικά, με τα οποία στη παρούσα ζωή χτίζεται η μέλλουσα. ***Ο χρόνος και ο χώρος λοιπόν, όπως γράφει η Προς Διόγνητον Επιστολή, σου προσπορίζει Κόλαση ή Παράδεισο.*** *Γιατί στη παρούσα ζωή είμαστε πρόσκαιροι, πάροικοι και παρεπίδημοι. Δεν έχουμε και δεν διαθέτουμε ως Χριστιανοί μόνιμη Πόλη που μένουμε, αλλά τη μέλλουσα Πόλη του Θεού, αυτήν επιζητούμε. Λοιπόν ” Ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι”, δηλαδή, ”Είναι πλέον καιρός να σηκωθούμε από τον ύπνο μας” (Ρωμ. ιγ΄ 11), για να βρούμε Θεό, για να διακονήσουμε τον αδελφό και να χτίσουμε Παράδεισο!»*.